

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně **V.B.**, bytem ■■■, zastoupené JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem se sídlem U Soudu 363/10, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. OD 826/13-2/67.1/13176/NL,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 10. 2013, č. j. OD 826/13-2/67.1/13176/NL se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 8. 2013, č. j. MML147679/12/1671/OD/Se, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 28. 10. 2012 v 15:00 hodin řídila motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■ ulicí ■■■, kde byla kontrolována hlídkou Policie ČR. Byl proveden test na návykové látky s pozitivním výsledkem a zjištěna přítomnost látek ■■■ a ■■■. Na základě tohoto testu byla žalobkyně vyzvána, aby se podrobila vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna návykovou látkou. Žalobkyně se odmítla vyšetření podrobit, ačkoli nebylo spojeno s nebezpečím pro její zdraví. Za toto jednání jí byla dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a § 125 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 11 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí

právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyni byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobkyně odmítá, že by naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Již z gramatického výkladu skutkové podstaty tohoto ustanovení je dle žalobkyně zřejmé, že přestupce musí jednat úmyslně tak, že se jednoznačným způsobem odmítne podrobit příslušnému vyšetření, popř. se mu podrobí jen předstíraně, ale úmyslným a svévolným způsobem zmaří jeho průběh nebo účel. Žalobkyně byla dne 28. 10. 2012 zastavena hlídkou Policie ČR a byl jí proveden orientační test na návykové látky. Po prohlášení prvního testu za neplatný, byla žalobkyně nucena podstoupit druhý test, jehož výsledek již byl pozitivní. Žalobkyně s Policií ČR spolupracovala a souhlasila s tím, že podstoupí lékařské vyšetření (odběr krve). To ostatně potvrdili oba policisté, kteří v rámci správního řízení vypovídali jako svědci. Pokud jde o samotný odběr, byl jeden z policistů po celou dobu mimo místnost, kde k vyšetření docházelo a druhý, který byl u vyšetření osobně přítomen, jasně potvrdil, že „se sestřička pokusila o odběr krve, kdy dle jeho laického názoru se na první pokus nepodařilo sestře napíchnout žílu, a krev netekla. A potom už obviněná řekla, že se nenechá rozpíchat a že krev nedá. Při prvním odběru seděla křečovitě, a při druhém už nechtěla, cukala rukou a uhýbala, že ji to bolí.“ Z toho je dle žalobkyně zjevné, že dobrovolně podstoupila minimálně první odběr krve ze své paže, který však nebyl úspěšný. Dle policisty další vpichy proběhnout nemohly z důvodu obrany žalobkyně, to však žalobkyně rozporuje, neboť dle pořízené fotodokumentace, která byla předložena správnímu orgánu i svědkům, je zjevné, že následoval ještě další vpich, a to do hřbetu ruky. Na základě těchto skutečností má žalobkyně za to, že se podrobila provedení vyšetření (vpichu jehlou) za účelem odběru krve, sestra však krev nenabrala. K tomu nedošlo ani při dalším pokusu na hřbetě ruky žalobkyně, který již byl pro žalobkyni bolestivý, a je možné, že rukou hýbala. Žalobkyně také poukazuje na to, že od samého počátku policistům i zdravotnickému personálu říkala o svém strachu z jehel. Žalobkyně zdůrazňuje, že ani MUDr. S. „lékařský personál, který byl přítomen u odběru krve“ nebyl schopen uvést, proč krev netekla. Žalobkyně konzultovala věc se soudním znalcem z oboru zdravotnictví, který potvrdil, že pokud dojde k nápichu, nelze jakkoli ze strany pacienta bránit tomu, aby krev netekla. Vyslechnuty byly také dvě zdravotní sestry, které se měly o odběry u žalobkyně v daný den pokoušet. Žádná z nich si na žalobkyni nepamatovala, obě potvrdily, že je možné, že krev při nápichu neteče, a to z důvodu stresu, či dehydratace pacienta. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že výsledky zdravotních sester nepřinesly nic nového, naopak považuje tyto výsledky za zásadní. Dle názoru žalobkyně právě skutečnost, že si ji ani jedna ze sester nepamatovala, potvrzuje, že žalobkyně žádné výrazné „scény“, jak je popisují oba policisté, nedělala, protože obranu a křik žalobkyně by si zřejmě pamatovaly. Za zcela nepodložené tvrzení v napadeném rozhodnutí považuje to, že měla policistům i lékaři potvrdit, že si aplikovala pervitin vpichem. Pokud tedy správní orgány vycházejí z toho, že žalobkyně nemá strach z jehel, neboť si aplikuje drogy sama vpichem, nemá toto tvrzení oporu v dokazování. Pokud je žalobkyni kladeno za vinu, že měla podstoupit kompletní vyšetření spojené s odběrem, žalobkyně zdůrazňuje, že to nebyla ona, kdo odběry ukončil, ale zdravotnický personál. Žalobkyně tedy nesouhlasí s hodnocením důkazů, tak, jak je provedly správní orgány a trvá na tom, že nebylo nijak prokázáno, že by se odmítla podrobit odběru krve ve zdravotnickém zařízení, pokus o odběr krve byl proveden dvakrát, avšak ani jeden nebyl úspěšný. Žalobkyně odkazuje na ustálenou judikaturu soudů podpořenou i nálezy Ústavního soudu (např. nález sp. zn.: I ÚS 733/01), dle níž je třeba postupovat dle zásady in

dubio pro reo vždy tam, kde není v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit provedením dalšího důkazu. Žalobkyně proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Liberce bylo zrušeno.

V písemném vyjádření žalovaný plně odkázal na své rozhodnutí a zdůraznil, že dokazování bylo provedeno v souladu s § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to svědeckými výpověďmi všech osob, které s žalobkyní byly v přímém kontaktu při jednání, které je jí kladeno za vinu. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci:

Rozhodnutím Magistrátu města Liberec ze dne 8. 8. 2013, č. j. MML147679/12/1671/OD/Se byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. g) tohoto zákona. Přestupku se měla dopustit tím, že dne 28. 10. 2012 v 15:00 hodin řídila motorové vozidlo tovární značky ■■■ registrační značky ■■■ ulicí ■■■, kde byla kontrolována hlídkou Policie ČR. Byl proveden test na návykové látky s pozitivním výsledkem, byla zjištěna přítomnost látek ■■■ a ■■■. Na základě tohoto testu byla žalobkyně vyzvána, aby se podrobila vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna návykovou látkou. Tomuto se odmítla podrobit, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro její zdraví.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala, v odvolání namítala v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že je třeba vycházet z § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. V projednávaném případě vykonávala žalobkyně činnost, při níž mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek. Žalobkyně byla policisty vyzvána v souladu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, aby se podrobila vyšetření podle zvláštního právního předpisu, kterým je právě zákon č. 379/2005 Sb. ke zjištění, zda není ovlivněna jinou návykovou látkou. Z předložené spisové dokumentace dle žalovaného vyplývá, že žalobkyně jela do nemocnice na odborné lékařské vyšetření dobrovolně, pouze cestou říkala, že má strach z jehel. Dle svědecké výpovědi policisty V., který byl před ordinací, kde probíhalo odborné lékařské vyšetření žalobkyně, se z ordinace ozýval bolestný křik, sestra poučovala žalobkyni, aby se necukala, žalobkyně i sestra zvedaly hlas, po chvíli přišla jiná sestra, která říkala, že ji takovým způsobem není schopna krev odebrat. Policista K. byl přítomen pokusu o odběr krve žalobkyni a ve své svědecké výpovědi uvedl, že se sestra pokusila o odběr krve a dle jeho laického názoru se na první pokus nepíchnout žílu nepodařilo, krev netekla a potom již žalobkyně řekla, že se nenechá rozpíchat a krev nedá. Odborné lékařské vyšetření prováděl MUDr. S., který do protokolu uvedl, že odběr krve nebyl proveden, vzhledem k tomu, že žalobkyně nešla napíchnout, bránila se a krev netekla. Ve svědecké výpovědi pak upřesnil, že odběr nebyl

proveden z důvodu, že žalobkyně nedržela ruku volně, pohybovala s ní a při napíchnutí nebyla jehla v žíle a krev netekla, další pokus o nápich do druhé ruky žalobkyně odmítla. Z toho má žalovaný za prokázané, že žalobkyně se při odběru krve bránila, čímž znemožňovala jeho provedení. Svědecké výpovědi sester, které odběr prováděly, neobjasnily průběh odborného lékařského vyšetření žalobkyně, neboť obě zdravotní sestry při výslechu uvedly, že si na daný den, žalobkyni ani na předmětnou událost nevzpomínají. Hlavními důkazy prokazujícími průběh odborného lékařského vyšetření žalobkyně, průběh pokusu o odběr krve a chování žalobkyně při tomto vyšetření jsou tedy dle žalovaného svědecké výpovědi MUDr. S. a zakročujících policistů pprap. L.K. a pprap. L.V.. O tyto důkazy opřel odůvodnění svého rozhodnutí i správní orgán prvního stupně a žalovaný se s tímto postupem ztotožnil. Žalovaný se dále vyjadřoval k otázce zavinění. Konstatoval, že žalobkyně věděla, že jako řidička motorového vozidla je povinna podrobit se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda není pod vlivem jiné návykové látky. Při pokusech o odběr krve se cukala a bránila, znemožňovala tím provedení odběru krve. Věděla, že v případě odmítnutí odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu (krve) se dopustí přestupku, ale předpokládala, že v případě, že se odběr krve nepovede (odvolávala se na strach z jehly a na stres), tak se přestupku nedopustí. Žalovaný dále zmínil, že žalobkyně uvedla lékaři, který prováděl odborné lékařské vyšetření, že dne 26. 10. 2012 požila pervitin „i.v.“ tedy intravenózně. Také dle svědeckých výpovědí obou policistů žalobkyně při cestě služebním vozidlem uvedla, že požila návykovou látku. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k vedenému dokazování je zřejmé, že se žalobkyně po prvním neúspěšném pokusu o odběr krve začala aktivně bránit dalšímu pokusu. Povinností žalobkyně bylo absolvovat kompletní odborné lékařské vyšetření a strpět i odběr biologického materiálu – krve. Vzhledem k časovému odstupu od spáchání přestupku a vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem nepovažoval žalovaný za opodstatněné vypracování znaleckého posudku, který by měl stanovit příčinu nemožnosti odběru krve. Závěrem se pak žalovaný vyjadřoval k uložené sankci.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K přezkoumání podané žaloby nařídil soud ústní jednání. Právní zástupce žalobkyně zopakoval skutečnosti tvrzené již v žalobě a doplnil, že MUDr. S. nebyl odběru krve přítomen, neboť lékařské vyšetření proběhlo až po neúspěšném pokusu o odběr krve. Zdůraznil také, že nebylo postaveno najisto, kolik vpichů bylo provedeno a vyjádřil pochybnost o tom, že byly pouze dva. Dále uvedl, že postup policistů nebyl korektní, neboť žalobkyně po sepsání lékařské zprávy chtěla počkat v čekárně, aby se následně pokus o odběr krve mohl opakovat, toto jí však ze strany policistů nebylo umožněno. Žalovaný setrval na skutečnostech uvedených v napadeném rozhodnutí a plně odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Návrh žalobkyně na provedení důkazu její účastnickou výpovědí soud zamítl, neboť to považoval v situaci, kdy se žalobkyně opakovaně k věci vyjadřovala v průběhu správního řízení, za nadbytečné. Pro nadbytečnost soud zamítl i návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví. Soud nepovažuje pro posouzení věci za rozhodné, z jakého důvodu při prvním pokusu o odběr krev netekla. Skutečnost, že vpichy

byly dva, pak správní orgány nezpochybnily. Po provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná

Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (dále jen „jiná návyková látka“),

Správní orgány založily svůj závěr o vině žalobkyně především na výpovědích policistů a lékaře, který provedl odborné lékařské vyšetření žalobkyně. Žalovaný nepopíral, že žalobkyně jela do nemocnice na lékařské vyšetření a odběr krve dobrovolně, na základě provedeného dokazování však dospěl k závěru, že se v nemocnici po prvním neúspěšném pokusu o odběr krve začala aktivně bránit dalšímu pokusu a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Povinností žalobkyně dle žalovaného bylo absolvovat kompletní odborné lékařské vyšetření a strpět i odběr biologického materiálu – krve.

Jak je zřejmé ze shora citovaného § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je povinností řidiče podrobit se na výzvu mimo jiné policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. Ten upravuje vyšetření přítomnosti jiných návykových látek v § 16. Podle jeho odst. 1 osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním. Podle § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb. orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, ...

Žalobkyně tvrdí, že skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu naplnit nemohla, neboť s policisty jela na vyšetření do nemocnice zcela dobrovolně a dobrovolně také podstoupila minimálně první odběr krve ze své paže, který však nebyl úspěšný, přičemž to, zda se odběr povede, či nikoli, nemohla nijak ovlivnit.

Podle § 2 zákona č. 379/2005 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí orientačním vyšetřením dechová zkouška, odběr slin nebo stěr z kůže nebo sliznic [písm. o)], odborným lékařským vyšetřením cílené klinické vyšetření lékařem a podle jeho ordinace provedení dechové zkoušky nebo odběru vzorků biologického materiálu [písm. p)]. Podle § 2 písm. q)

zákona č. 379/2005 Sb., se dále pro účely tohoto zákona rozumí odběrem biologického materiálu zejména odběr vzorku žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže či sliznic.

Soud souhlasí s žalovaným, že žalobkyně byla povinna absolvovat kompletní odborné lékařské vyšetření, včetně odběru krve (existence výzvy k odběru krve mezi stranami sporná není). Ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) nelze interpretovat způsobem, který předestírá žalobkyně. Případy, kdy se nepovede odebrat krev na poprvé, nejsou výjimečné. Pokud další odběr není spojen s žádným zdravotním rizikem pro osobu, která odběr podstupuje, je tato osoba povinna další odběr podstoupit. Údajný strach z jehel přitom nemůže hrát žádnou roli. V projednávaném případě z lékařské zprávy nevyplývá a žalobkyně ani netvrdí, že by další odběr krve pro ni představoval zdravotní riziko. Dle soudu se jedná o jediný, byť v zákoně neformulovaný, liberační důvod, který by žalobkyni mohl povinnosti uložené jí podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu zprostit. Žalobkyni proto nelze přisvědčit, že své povinnosti dostála, pokud dobrovolně podstoupila minimálně první pokus o odběr krve, který však nebyl úspěšný.

Fakt, že se při druhém pokusu o odběr krve, žalobkyně již aktivně bránila, prokazují, jak výpovědi obou policistů, tak výpověď lékaře, který prováděl lékařské vyšetření. Vina žalobkyně tak byla dostatečně prokázána a není tudíž prostor pro aplikaci zásady in dubio pro reo. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud sice v některých případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114). V projednávaném případě soud žádné okolnosti, které by svědčily o šikanózním postupu policistů vůči žalobkyni, nezjistil. Skutečnost, že se dalšímu odběru žalobkyně aktivně bránila, potvrdil i lékař provádějící odborné lékařské vyšetření. Námitka, že MUDr. S. nebyl odběru krve přítomen, se poprvé objevila až při ústním jednání a soud ji proto považuje za účelovou. V žalobě i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně MUDr. S. opakovaně označovala, jako „lékařský personál, který byl přítomen odběru krve“. Jak žalobkyně, tak i její právní zástupce byli navíc přítomni výslechu tohoto svědka a z protokolu o výslechu rozhodně nevyplývá, že by ze strany právního zástupce žalobkyně byla vůči svědkovi vznesena otázka zpochybňující jeho přítomnost při odběrech krve. Sama žalobkyně navíc připouští, že při druhém pokusu o odběr již s rukou hýbala. Pokud jde o

výslech zdravotních sester provádějících odběr, proběhl s odstupem téměř osmi měsíců a vzhledem k množství odběrů, které zdravotní sestry provádějí, si na žalobkyni pamatovat nemusely. Žalovaný proto logicky svědecké výpovědi sester, které si na žalobkyni nevzpomněly, vyhodnotil tak, že nepomohly objasnit průběh pokusů o odběr krve. Námitka, že žalobkyně chtěla po sepsání lékařské zprávy v odběrech pokračovat, ale nebylo jí to ze strany policistů umožněno, v průběhu celého správního řízení nezazněla. Pokud je toto tvrzení předkládáno až v průběhu ústního jednání před soudem, zásadním způsobem to zpochybňuje jeho věrohodnost. Navíc se jedná o tvrzení, které není ničím podloženo.

Závěrem soud pro úplnost konstatuje, že skutečnost, zda žalobkyně zasahujícím policistům či lékařům sdělila, že si aplikovala drogu, či nikoliv, není pro projednávanou věc podstatná. Žalobkyni není kladeno za vinu, že řídila vozidlo pod vlivem jiné návykové látky, ale že se přes výzvu odmítla podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna jinou návykovou látkou.

Lze tak uzavřít, že námitky žalobkyně nebyly shledány důvodnými a žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 30. září 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně